

Vannacht behalen we de top van Afrika!

We beklimmen de Kilimanjaro voor War Child

Vier dagen wachten we in spanning. Dan is daar een bericht van Robbert! Ronald, Coen en hij maken het goed en zijn op 4 kilometer hoogte! De tocht is zwaar en bijzonder.

Een vlot begin van een zware tocht

120 dragers, gidsen en koks worden opgetrommeld. Als een geoliede machine worden tassen, eten en tenten verdeeld. Een soepel en vlot begin van onze tocht!

In een heel traag tempo lopen we door de bossen omhoog. De temperatuur is aangenaam, maar met alle bepakking is het erg warm. We komen er snel achter dat vertragen hier het beste is om de steeds steiler wordende tocht vol te houden.

Coen, Robbert en Ronald nog fris aan de start van de zware tocht.

- 30 januari 2015-

De eerste tekenen van hoogteziekte

Na zeven uur lopen komen we bij kamp Machame op 3000 meter hoogte. Een paar leden uit de groep zijn misselijk of hebben last van hoofdpijn. Dit zijn allemaal symptomen van hoogteziekte. Dit wordt veroorzaakt door een tekort aan zuurstof. De lucht boven de 2000-2500 meter is zo ijl, dat ons lichaam zich hier op aan moet passen. Het is een ziekte met ernstige gevolgen als je de gevolgen niet heel serieus neemt. Het houdt ons als groep dan ook flink bezig!

Iedereen ligt om 20.00 uur in bed. De hoogte en vooral de zware tocht maakt moe. De tweede dag vroeg uit bed om de 4 kilometer grens te halen.

Oordoppen een uitkomst in de oorverdovende stilte van het hooggebergte

De dag begint met prachtig weer. We kruipen ons tentje uit en genieten van het uitzicht en het ontbijt. De door Ronald gecomponeerde groepsyell is door iedereen overgenomen. Met extra energie starten we onze tweede dag om 8 uur. We voelen allemaal onze spieren goed. En het is pas het begin van de tweede dag! Het wordt een dag van prachtige vergezichten en flinke beklimmingen. Al begint de hoogte vele van ons parten te spelen. Regelmatig zijn we buiten adem, raken licht in ons hoofd, wat leidt tot bizarre uitspraken over en weer. En daarna komt de hoofdpijn.

We passeren de 4000 meter grens. Hierna dalen we af naar kamp Shira op 3900 meter hoogte. De sfeer in de groep is uitstekend. De discussie over het slikken van tabletten tegen hoogteziekte viert hoogtij. Het eten is voortreffelijk. Zeker na zo'n heftige tocht is dat iets waar iedereen naar uitkijkt. Wederom lag iedereen om 20.00 uur op zijn matrasje te snurken. En gesnurkt wordt er! Wat zijn oordoppen dan een uitkomst.

“Tranen vloeien. Zo'n berg doet wat met je”

Van de warme savanne naar de vorst van de bergen

De nacht naar de derde dag (zondag) is koud. Waar we begonnen met de hitte van de Serengeti, ligt er nu ijs op de tenten. De meesten van ons voelen zich goed. De pillen tegen de hoogteziekte doen hun werk. Vandaag wordt een hele lange dag. Achteraf bleek het negen uur lopen te zijn. Eerst urenlang klimmen tot een top van 4600 meter om vervolgens urenlang af te dalen naar 3900 meter. Hier ligt kamp Barunco. Wat kan urenlang afdalen een pijn in je knieën en spieren opleveren! Ik heb me het kamp in moeten slepen. Vervolgens ben ik begonnen met smeren om de boel weer wat los te krijgen. De groep kwam heel gefaseerd binnen. Gelukkig nog geen afvallers.

**PROFSGROEP
NETWERK**

Profsgroep, Hoofdveste 19 Houten profsgroep.com info@profsgroep.nl

De Breakfast Wall: WAUW!

Na een goed ochtendmaal van pap, eieren, brood en thee, beginnen we met de zwaarste beklimming van de hele tocht: de Breakfast Wall. Hoezo die naam? En het bleek inderdaad pittig. Maar wat een gaaf gevoel als je dan boven staat. Normaal kom ik makkelijk van mijn woorden af, maar boven die wand dacht ik maar één ding: wauw! Na de euforie komt een flinke afdaling. Dus laten mijn knieën weer van zich horen. Tot slot weer een flinke beklimming waar ik me stapje voor stapje omhoog moet hijsen. We arriveren op kamp Karanga op ruim 4000 meter hoogte.

De kampen liggen allemaal op ongeveer dezelfde hoogte om aan de hoogte te wennen. Ze zeggen hier: hoog klimmen en dan iets lager slapen.

“Op dat moment dacht ik maar één ding: WAUW!”

Tranen om de eerste afvaller

De laatste volle dag begint erg koud. De koude went. Het is een kwestie van ‘gewoon’ alle kleren aan doen. Jas rond je voeten, muts op, kruik mee en handschoenen aan. Dan is het vol te houden 's nacht. Toch ... velen van ons hebben slecht geslapen, zijn misselijk, hebben hoofd en keelpijn.

En dan de eerste afvaller. Jammer. Tranen vloeien. Want zo'n berg doet wat met je. Je komt heel dicht bij jezelf en je MOET verder, al kun je niet meer of doet je lijf teveel pijn. Dan is de steun van de groep fijn.

Onder begeleiding van de maan naar de top!

De laatste dag gaan we door naar basecamp (kamp Barafu). De laatste loodjes wegen het zwaarst. Met het beklimmen van de Kilimanjaro is dat zeker niet anders.

De klim naar het kamp is pittig. Gelukkig kunnen we direct na de lunch rusten.

Als we straks wakker worden (want onze pauze loopt vast uit op: slapen) staat er een avondmaal voor ons klaar. Hierna slapen we tot 23.00 uur. We gaan dan bij maanlicht richting de top. Uhuru Peak ligt op 5895 meter hoogte. Vanaf de hoogste plek in Afrika kijken we over het continent uit terwijl de zon boven de horizon stijgt. Dit wordt vast heel bijzonder. We kijken dan ook allemaal uit naar dit moment!

“Morgenochtend kijken we uit over het Afrikaanse continent en zien we de zon opkomen boven de Serengeti.”